

TERAZNIEJSZA PRAWDA

i Zwiastun Chrystusowej Epifanii

„A gdy [Baranek] otworzył siódmą pieczęć ... ” „Aleście przystąpili do góry Syon i do miasta Boga żywego, do Jeruzalemu Niebieskiego (...) Patrzajcie, abyście nie gardzili Tym, Który mówi (...): Jeszcze ja raz poruszę nie tylko ziemią, ale i niebem (...) Przeważając Królestwo nie chwiejące się, miejmy łaskę, przez którą służymy przyjemnie Bogu z bojaźnią i uczciwością. ” „ ... Chrystus przyszedłszy Najwyższy Kapłan (...) Przez większy i doskonalszy przybytek, (...) Znalazłszy wieczne odkupienie. ” — Obj. 8:1; Żyd. 12:22, 25, 26, 28; 9:11

TERAŹNIEJSZA PRAWDA

i

Zwiastun Chrystusowej Epifanii

Wychodzi co miesiąc. Redaktor: **Bernard Hedman**. Wydawca: **Świecki Ruch Misyjny „Epifania”** (odpowiedzialny w Polsce – **Wiktor Stachowiak**), skrytka pocztowa nr 44, 60-955 Poznań. Adres międzynarodowy: Chester Springs, Pa. 19425, USA. Cena: w prenumeracie rocznej zł 300, pojedyn. numeru zł 25.

PL ISSN 0239-4480

OBRONA PRAWDZIWEJ CHRONOLOGII BIBLIJNEJ

ZBICIE NOWEJ CHRONOLOGII „ŚWIADKÓW JEHOwy”

WODZOWIE „Świadców Jehowy” coraz dalej i dalej odprowadzają swoich zwolenników od podstawowej Prawdy przedstawionej z Pisma Świętego przez brata Russella, „wiernego szafarza i roztropnego”, która stanowi podstawę Prawdy będącej obecnie na czasie w okresie Epifanii. Okres ten zaczął się w 1914 roku i zaznaczył się pierwszym objawem końca w 1954, na początku zachodzenia na okres Bazylei (Królestwa; Ter. Pr. '34, 59). J. F. Rutherford, pod którego przewodnictwem bracia z Towarzystwa w 1931 roku przyjęli sekciarską nazwę „Świadcowie Jehowy”, usunął liczne podstawowe zarysy Prawdy i wprowadził w ich miejsce poważne błędy w doktrynie i praktyce, włączając błędy dotyczące okupu. Wiele z tych jego błędów zostało zbitych w E 6 (książka pod tytułem *Merrariism* – 750 stron, której kilka rozdziałów opublikowano w Ter. Pr.) i w naszej broszurce *Nauki „Świadców Jehowy” rozpatrywane w świetle Pisma Świętego*.

N. H. Knorr, następca J. F. Rutherforda na stanowisku przewodniczącego Towarzystwa, i inni wodzowie „S. J.” kontynuują ten sam sposób działania złego przewodniczenia, podtrzymując większość błędów Rutherforda, włączając jego błędy przeciw okupowi i wiele innych poważnych błędów. Dodali oni

do nich liczne inne nowo wymyślone błędy z zakresu doktryny i praktyki. W ostatnich latach, jak to wiadomo wielu naszym Czytelnikom, odrzucili oni prawdziwą chronologię biblijną, przedstawioną wiele lat temu przez brata Russella w *Wykładach*, tom II, i gdzie indziej potwierdzoną i umiejętnie obronioną przez brata Johnso-

na. Zastąpili ją nowym błędnym systemem chronologicznym, który wyznacza 1975 rok jako koniec 6000 lat od stworzenia Adama. Nasz przedstawiciel w Trynidadzie przysłał nam dłuższy list potwierdzający prawdziwą chronologię biblijną i broniący jej przed nową chronologią *Strażnicy*. Publikujemy ją w naszym czasopiśmie, po niewielkim streszczeniu i uzupełnieniu kilkoma dodatkami, wierząc, iż będzie pomocna naszym Czytelnikom.

LIST DOTYCZĄCY CHRONOLOGII

Mój Drogi Bracie Jolly: pozdrowienia w imieniu Jezusa Chrystusa naszego Zbawiciela – owego wier- nego i prawdziwego świadka!

W *Strażnicy* z 15 sierpnia 1968 roku znajdują się dwa artykuły wskazujące na 1975 rok jako sześćtysięczny rok od stworzenia Adama. Pierwszy nosi tytuł „The Book of Truth-

„UMIEJĘTNI I UTWIERDZENI W TERAŹNIEJSZEJ PRAWDZIE”

2 Piotra 1:12

MIESIĘCZNIK

Listopad 1986

Nr 370 (11)

SPIS TREŚCI

Obrona prawdziwej chronologii biblijnej –
Zbicie nowej chronologii. „Świadców Jehowy”....162
Żniwo w proroctwie – Izaj. 52:1-12.....173

„OCZEKUJĄC ONEJ BŁOGOSŁAWIONEJ NADZIEI
I EPIFANII CHWAŁY WIELKIEGO BOGA
I ZBAWICIELA NASZEGO JEZUSA CHRYSSTUSA”

Tytus 2:13

ful Historical Dates” (Książka prawdziwych dat historycznych) a drugi „Why are You Looking Forward to 1975?” (Czego spodziewacie się w 1975 roku?). Oba artykuły twierdzą, iż wniosek dotyczący 1975 roku jest podtrzymywany przez „Biblię Świętą, natchnione i święte Słowo Jehowy” (str. 488, ak. 4 i str. 494, ak. 2). Jednak wiemy rzeczywiście (niniejszy list został opublikowany w PT w 1970 roku – przypis tłumacza), iż prawdziwa chronologia biblijna nie podtrzymuje tego wniosku, ponieważ przeciwnie, podaje rok 1872 n.e. jako wytyczający sześćtysięczny rok od stworzenia Adama. Tak więc wykazuje, iż data *Strażnicy* – 1975 – jest błędna i różni się o 103 lata!

Nie jest konieczne, wykazując tę niezgodność i zbijając błąd „Ś. J.”, zagłębiać się w rozgałęzione wywody prezentowane w obu artykułach. Zamiast tego przedstawiłem poniżej, obok siebie w podwójnych zestawach kolumn chronologicznych, liczby lat odnoszące się do określonych okresów, prowadzące do pierwszego stycznia roku pierwszego n.e. i ujawniające niezgodność 103 lat. W pierwszym zestawie pod nagłówkiem Nowa chronologia *Strażnicy* pokazane są cyfry zgodnie z kalkulacjami drugiego artykułu *Strażnicy*. Cyfry podane w drugim zestawie oparte są na prawdziwej chronologii biblijnej, którą Pan dał swemu Kościołowi przez „onego sługę”, jak to jest pokazane w B 43, 44, lecz tak dostosowane do określeń użytych w pierwszym zestawie dla różnych okresów, aby ułatwić szybkie porównanie. Następnie podane są dowody konkretyzujące z różnych punktów widzenia prawdziwą chronologię biblijną.

	Nowa chronologia <i>Strażnicy</i>		Prawdziwa chronologia biblijna	
	Okres	Data A.M.	Okres	Data A.M.
Od stworzenia Adama do początku potopu	1656	1656	1656	1656
Stąd do przymierza z Abrahamem i śmierci Tarego	427	2083	427	2083
Stąd do Wyjścia z Egiptu	430	2513	430	2513
Stąd do rozpoczęcia budowy świątyni Salomona	479	2992	579	3092
Stąd do końca panowania Salomona	37	3029	37	3129
Stąd do rozpoczęcia pustoszenia	390	3419	393	3522
Stąd do zakończenia pustoszenia	70	3489	70	3592
Stąd do 1 roku n.e.	536	4025	536	4128
Razem do 1 stycznia pierwszego roku n.e. lat		4025		4128

Widzimy, iż niezgodność o 100 lat występuje powyżej w czwartym okresie w nowej chronologii *Strażnicy* a w szóstym okresie o 3 lata, dając łączną niezgodność 103 lat, co znajduje wyraz w ostatecznych liczbach (4128 – 4025

= 103). Niezgodność stu lat w okresie od Wyjścia do rozpoczęcia budowy świątyni Salomona wynika z przyjęcia i posłużenia się słownym błędem występującym w 1 Król. 6:1, który mówi, iż Salomon zaczął budować świątynię w 480 roku „po wyjściu”, natomiast szczegółowe dane chronologiczne Biblii dla tego okresu ujawniają, że było to w 580 roku. Licząc w zaokrąglonych liczbach weźmy pod uwagę, co następuje:

Od Wyjścia do podziału ziemi (4 Moj. 10:11, 12; 13:25, 26; Joz. 14:7, 10); zobacz Dodatek do drugiego tomu paruzijnego w Ter. Pr. 71, 32	46	lat
Okres Sędziów (Dz. Ap. 13:20)	450	lat
Panowanie Saula i Dawida (Dz. Ap. 13:21; 1 Kron. 29:27)	80	lat
Panowanie Salomona przed rozpoczęciem budowy	3	lata
Razem od Wyjścia do rozpoczęcia budowy świątyni	579	lat

Stąd wynika, iż okres czwarty nie wynosił 479 lat, jak twierdzi Nowa chronologia *Strażnicy*, lecz 579 lat, jak wykazuje Biblia i prezentuje prawdziwa chronologia biblijna. Tak więc, 1 Król. 6:1 zawiera widoczny błąd, prawdopodobnie popełniony przy przepisywaniu przez sporządzającego kopię. Powinno być podane 580 roku a nie 480 roku (B 54, 55).

Niezgodność *Strażnicy* w szóstym okresie, wynosząca trzy lata, występuje w czasie od końca panowania Salomona do rozpoczęcia pustoszenia. Niezgodność ta wynika z całkowicie błędnego użycia przez *Strażnicę* tekstu Ezech. 4:1-9, który został przekręcony, aby nauczał tego, czego nie uczy a 390 lat przedstawionych przez 390 dni wzmiankowanych w nim, zostało użyte do połączenia odpowiednich okresów. W uzasadnieniu tego stwierdza się:

„Ten rozdział Ezechiela nie powtarzał przeszłych wydarzeń historycznych. Mówił o czasie w przyszłości, gdy sławne miasto Jeruzalem będzie obleżone a jego mieszkańcy zostaną wzięci do niewoli, co nastąpiło w 607 roku p.n.e. Tak więc, czterdzieści lat, o których mowa w odniesieniu do Judy skończyło się w owym roku. Zatem »grzech« królestwa północnego, o którym jest wzmianka, iż miał być ponoszony 390 lat, był prawie dziesięćkroć większy w porównaniu z grzechem Judy ponoszonym 40 lat. Kiedy więc skończyło się te 390 lat?” (str. 495, par. 8).

Ten sam artykuł *Strażnicy* dowodzi (str. 496, ak. 2, 6), że te 390 lat rozpoczęły się w 999 roku p.n.e. Jednak Biblia objawia okres Królów – który rozpoczął się w kwietniu 1000 roku p.n.e. – jako liczący 513 lat (w zaokrągleniu) i ponieważ Saul, Dawid i Salomon królowali po 40 lat, łącznie 120 lat, a liczba ta odjęta od poprzedniej daje w wyniku 393 lata (513 – 120 = 393), dlatego jest oczywiste, iż okres od końca panowania Salomona do początku spustoszenia nie może być krótszy od 393 lat. Okres ten wyraźnie jest pokazany jako wynoszący 393 lata (dokładnie 393^{1/2}). Tak więc, nowa chronologia *Strażnicy*

posiada tutaj niezgodność wynoszącą trzy lata, która razem z niezgodnością stu lat daje w ich chronologii całkowitą niezgodność stu trzech lat.

Po wykazaniu powyżej, że nowa chronologia *Strażnicy* jest błędna w odróżnieniu od prawdziwej chronologii biblijnej, nasuwa się pytanie, w jaki sposób może być pozytywnie zademonstrowana prawdziwość tej ostatniej? Aby tego dokonać bez jakiegokolwiek rzeczywistej sprzeczności, będzie rzeczą korzystną odnieść się do wszystkich pierwotnie określonych chronologicznych okresów i dostosować je w większym stopniu dokładności biorąc do wyliczeń ułamkowe części lat. Pracę uzgadniającą wspomniane okresy chronologiczne dokonał brat Johnson i przedłożył w 1914 roku bratu Russellowi, który wyliczenia te zaaprobował (zobacz Dodatek do drugiego tomu paruzynego w Ter. Pr. '71, 28-35; porównaj z E 13, 279). Podajemy je w poniższym zestawieniu (porównaj z tabelą w B 43, 44):

	Skorygowana chronologia		
	Lata w okresach	Lata A.M.	Lata p.n.e.
Od stworzenia Adama			
do początku potopu .	1656 ¹ / ₁₂	1656 ¹ / ₁₂	2472 ² / ₁₂
Stąd do końca potopu .	1	1657 ¹ / ₁₂	2471 ² / ₁₂
Stąd do Przymierza .	426 ⁵ / ₁₂	2083 ⁹ / ₁₂	2044 ⁹ / ₁₂
Stąd do „Wyjścia” .	430	2513 ⁶ / ₁₂	1614 ⁹ / ₁₂
Stąd do podziału ziemi	46 ⁶ / ₁₂	2560	1568 ³ / ₁₂
Okres Sędziów .	448 ⁶ / ₁₂	3008 ⁶ / ₁₂	1119 ⁹ / ₁₂
Okres Królów .	513 ⁹ / ₁₂	3522	606 ³ / ₁₂
Okres spustoszenia .	70	3592	536 ³ / ₁₂
Stąd do 1 stycznia pierwszego roku n.e.	536 ³ / ₁₂	4128 ³ / ₁₂	–

Zupełne zharmonizowanie, jak to będzie widoczne, polega na dodaniu tylko trzech miesięcy do pierwotnej liczby lat 4128 (B 43, 44) od stworzenia Adama do pierwszego roku n.e. (zobacz powyżej ostatnią liczbę). Obecnie odjęcie po prostu od liczby 6000 liczby 4128³/₁₂ lat pokazuje, iż koniec sześciotysięcznego roku od stworzenia Adama, zgodnie z obecną erą, przypadł na koniec września 1872 roku n.e. (6000 – 4128³/₁₂ = 1871⁹/₁₂). Dlatego twierdzenie *Strażnicy*, że rok 1975 zaznacza sześciotysięczny rok od stworzenia Adama, jest nader fałszywe. Jednak niektórzy mogliby jeszcze być usposobieni do dysputowania na temat dokładności prawdziwej chronologii biblijnej i dlatego sprawdzimy jej prawdziwość w sposób podany niżej:

7000 LAT TRWAJĄCY WIELKI DZIEŃ ODPOCZYNKU BOGA

Praktycznie cały dyskutowany okres 6000 lat mieści się w siódmym epokowym dniu składającym się z 7000 lat. Dlatego jest wskazane, aby była ustalona data jego początku. Jest to wielki dzień odpoczynku Boga, ponieważ od samego jego początku odpoczywał „od wszelkiego dzieła swego, które uczynił” (1 Moj. 2:2; Żyd. 4:1, 3, 4, 9-11; ten okres siedmiu

tysięcy lat przedstawiony jest na rysunku chronologicznym Edgara pod punktem 8, „Odpoczynek i restytucja”, którego reprodukcję umieściliśmy w niniejszym artykule; zobacz również P '58, 46 i bereańską Biblię; porównaj z Z 3460, 3576). Zgodnie z powyższym Adam został stworzony pod koniec szóstego twórczego dnia, przed rozpoczęciem się wielkiego dnia odpoczynku Boga. Różne zarysy czasu wskazują, że tysiącletni dzień Adama zaczął się w październiku 4127 p.n.e. i skończył się we wrześniu 3127 (4127 – 1000 = 3127). Dlatego wielki dzień odpoczynku Boga zaczął się również w październiku 4127 p.n.e. wraz z jego dwiema częściami („wieczór i zaranek”; 4127 p.n.e. do 627 p.n.e. i 627 p.n.e. do 2874 n.e.) stanowiącymi okresy po 3500 lat każdy. Podobnie jak dzień pierwszego Adama był pierwszym tysiącem lat pierwszej części, tak dzień drugiego Adama – tysiącletnie panowanie Chrystusa – jest ostatnim tysiącem lat drugiej części. Po dniu pierwszego Adama następuje okres 5000 lat, który prowadzi do dnia drugiego Adama, który zaczął się w październiku 1874 n.e.

W związku z tym nasuwa się jasny wniosek, iż Adam był w stanie bezgrzeszności przez dwa lata, ponieważ był stworzony w październiku 4129 p.n.e. a potępiony w październiku 4127. Prócz tego logicznym oczywistym wnioskiem jest fakt, iż Adam był stworzony doskonałym człowiekiem. Inaczej jak mógłby spodziewać się wytrwania w próbie przed trybunałem Boskiej sprawiedliwości i zostać skazanym przez Najwyższego Sędziego z powodu omieszkania zachowania swej sprawiedliwości (1 Moj. 2:17; 3:17; 1 Tym. 2:14)?

Pan dał przez „onego sługę” niektóre dowody prawdziwości chronologii biblijnej. Bóg dostarczył nam chronologię, która rozciąga się na okres od stworzenia człowieka do momentu nieco poza czasem, w którym historia świecka staje się wiarygodna. Bóg, włączając liczne systematyczne związki czasowe do swego wielkiego planu wieków, dał nam przez to również środki dowodzące prawdziwości tej chronologii dla naszej najpełniejszej satysfakcji a zarazem wykazujących błędność wszystkich innych systemów chronologicznych. Trzy takie układy symetryczne są tutaj przedstawione: (1) paralele 2520 lat, (2) 2500 lat i (3) 1845 lat, które wykazują jasno jak ważną jest prawdziwa chronologia biblijna.

PARALELE 2520 LAT

Wszyscy studujący Biblię niewątpliwie zaznajomieni są z wyrażeniem „czasy pogan” (Łuk. 21:24). Oznacza ono okres 2520 lat (7X 360) od października 607 p.n.e. do października 1914 n.e. (606¹/₄ + 1913³/₄ = 2520), podczas którego Bóg panowanie nad ziemią oddał w dzierżawę narodom nie będącym Żydami. Był to drugi człon paralelnego układu. Pierwszy człon zaczął się w październiku 3127 p.n.e. w momencie zakończenia się dnia pierwszego

Adama i skończył się we wrześniu 607 p.n.e. ($3126\frac{1}{4} - 606\frac{1}{4} = 2520$). Zobacz rysunek chronologiczny Edgara nr 3 („Paralele Panowania”) i Z 3575.

Pierwsza zaznaczona paralela, którą bierzemy pod uwagę, łączy podział królestwa cielesnego Izraela na dwa i dziesięć pokoleń z podziałem chrześcijaństwa dokładnie 2520 lat później. Podział cielesnego Izraela nastąpił w kwietniu 1000 roku p.n.e., dokładnie $2126\frac{1}{2}$ roku po rozpoczęciu się pierwszego człona 2520 lat w październiku 3127 roku p.n.e. ($3126\frac{1}{4} - 999\frac{3}{4} = 2126\frac{1}{2}$). Podział chrześcijaństwa nastąpił w kwietniu 1521 roku n.e. w czasie nieodwołalnego wyznania Lutra na Sejmie w Wormacji (Ter. Pr. '73, 95), dokładnie $2126\frac{1}{2}$ roku po rozpoczęciu się drugiego człona 2520 lat w październiku 607 roku p.n.e. ($606\frac{1}{4} + 1520\frac{1}{4} = 2126\frac{1}{2}$). Dokładnie było $393\frac{1}{2}$ roku od końca panowania Salomona w kwietniu 1000 roku p.n.e. do października 607 roku p.n.e., gdy skończył się pierwszy człon paraleli liczącej 2520 lat. Podobnie było dokładnie $393\frac{1}{2}$ roku od kwietnia 1521 roku n.e. do października 1914 roku n.e., gdy skończył się drugi człon 2520 lat. Ten zarys chronologiczny również objawia błędność zastosowania przez Strażnicę 390 dni z Ezechiela 4:1-9.

Można by przedstawić jeszcze inne paralele o długości 2520 lat, na przykład chorobę Ezechiasza w 731 roku p.n.e. łączącą się równolegle 2520 lat później z francuską rewolucją w 1789 roku n.e. Jednak przejdziemy do siedmiu wydarzeń, które Biblia podaje w związku z oblężeniem Jerozolimy przez Nabuchodonozora poczynając dziesiątego i kończąc jedenastego roku panowania Sedekiasza (609-607 p.n.e.). Brat Johnson wykazał (zobacz Dodatek do drugiego tomu paruzyjnego w Ter. Pr. '71, str. 40-43), iż wydarzenia te miały swoje równoległości z dokładnością co do dnia 2520 lat później, zgodnie z czasem księżycowym w Jerozolimie, poczynając od grudnia 1912 roku do września 1914 roku. Poniżej równoległości te są przedstawione w skrócie:

9-ty do 11-go roku Sedekiasza

Dzierżawa pogan: 1912 do 1914 (Daty od 18⁰⁰ do 18⁰⁰ godziny)

9/10/10 (dziesiątego roku, dziesiątego miesiąca, dziesiątego dnia) – Nabuchodonozor obiegł Jerozolimę (Jer. 52:4).

1912 – od 12/17 do 12/18 – podczas pierwszego spotkania na konferencji ambasadorów europejskich, potęg Austria zakwestionowała aspiracje Serbii do portu adriatyckiego. Wzbudzony przez to uraz doprowadził do zamordowania arcyksięcia Austrii i dania podstawy do wojny światowej (pierwszej części).

11/4/9 – Mury Jerozolimy upadły; „mężowie waleczni uciekli” i później zostali porażeni przez nieprzyjaciela. Sedekiasz pojmany (Jer. 52:6, 7; 39:4, 5).

1914 – 6/30 do 7/1 – Decyzja na tajnym spotkaniu sztabów generalnych Niemiec i Austrii o nadejściu stosownego czasu dla wielkiej wojny i konieczności przeforsowania jej.

11/5/7 – Nabuzardan, generał Nabuchodonozora, powrócił do miasta (2 Król. 25:8).

11/5/10 – Nabuzardan zaczął niszczyć miasto i świątynię (Jer. 52: 12-14).

11/5/23 – Nabuzardan wyprowadził jeńców pozostawiając niewielu Żydów w kraju pod władzą gubernatora Godoliasza (Jer. 52:15, 26, 27, 30; 43:6; porównaj P '40, str. 89).

11/7/1 – Prawdopodobne przybycie Sedekiasza do Ryblaty (Jer. 52:26); zamordowanie Godoliasza w Masfie (Jer. 41:1-4).

11/7/2 – Zdetronizowanie Sedekiasza, zabicie jego synów, szlachty i urzędników na jego oczach i oślepienie go; przeniesienie ludności z miejsc jej zamieszkiwania, pozostawienie kraju w stanie spustoszonego (Jer. 39:6, 7; 52:9-11, 24-27).

7/28 do 7/29 – Austria wypowiedziała wojnę Serbii 28 lipca o godzinie 20³⁰.

7/31 do 8/1 – Niemcy wypowiedziały wojnę Rosji zmieniając wojnę lokalną w wojnę światową, która zaczęła niszczyć chrześcijaństwo.

8/13 do 8/14 – Rosja podpisała ostateczną decyzję połączenia trzech oddzielnych części Polski i udzielenia jej autonomii.

9/19 do 9/20 – Ósmy dzień walki w bitwie nad rzeką Aisne, w której Alianci próbowali desperacko wyprzeć ufortyfikowanych Niemców. Podjęto decyzję kontynuowania prób jeszcze przez jeden dzień a jeśli nie uda się próba, przejść do wojny okopowej. To przywiodło chrześcijaństwo do antytypicznej Ryblaty i ostatecznego odebrania prawa sprawowania władzy z tytułu dzierżawy, która wygasła owego dnia. Zamordowanie partii domagającej się prowadzenia dalej wojny poprzednimi metodami.

9/20 do 9/21 – Początek wojny okopowej, postępowanie wielce osłabiające chrześcijaństwo, odbierające mu jego prawo do panowania w ramach Boskiej dzierżawy, niweczące znaczną reputację jego wybitnych urzędników i oślepiające władze cywilne odnośnie wydarzeń związanych z wygaśnięciem prawa do dzierżawy. Rozpoczęcie postępowania egzekucyjnego przez wojnę okopową ostatecznie doprowadzi do całkowitego spustoszenia obecnego porządku społecznego.

Postępujące spustoszenie chrześcijaństwa od początku wojny okopowej w 1914 roku jest rozpatrywane w szczegółach w Ter. Pr. (patrz, na przykład, Ter. Pr. '80, 87-90). Tak więc, te równoległości o długości 2520 lat objawiają przyczynę obecnych ciągłych i stale wzrastających narodowych i międzynarodowych niebezpiecznych wydarzeń i kryzysów. Również niezaprzeczalnie dowodzą prawdziwości rzetelnej chronologii biblijnej danej przez „onego sługę” ludowi Bożemu. Te symetryczne układy czasowe również uzdalniają nas do rozpoznania w sposób bardzo wyraźny i pożyteczny, że „czasy pogan” skończyły się we wrześniu 1914 roku i że od tego czasu wkroczyliśmy w czasy wielkiego ucisku, który ostatecznie doprowadzi do zupełnego zakończenia złego panowania szatana (Łuk. 21:24; Dan. 12:1; Obj. 20:2).

PARALELE O DŁUGOŚCI 2500 LAT

Wydaje się, iż stosunkowo mało jest danych w Biblii dla tego układu symetrii czasowej, pokazanego na rysunku chronologicznym Edgara, oznaczonym numerem ósmym („Odpozynek i restytucja”). Jednak dają one nam niewątpliwy dowód odnośnie czasu rozpoczęcia wielkiego jubileuszu ziemi o długości tysiąca lat, „czasu naprawienia (restytucji) wszystkich rzeczy” (Dz. Ap. 3:21). Pierwszy człon rozpoczął się w październiku 3127 roku, w końcu tysiącletniego dnia pierwszego Adama, i zakończył się we wrześniu 627 roku p.n.e. Jego długość wynosi 2500 lat ($3126\frac{1}{4} - 626\frac{1}{4} = 2500$). Październik 627 roku p.n.e. rozpoczął drugi człon i również ostatni typiczny rok jubileuszowy Izraela. System jubileuszowy Izraela był dlatego integralną częścią, tej symetrii czasowej. Z tego względu w związku z systemem jubileuszowym Izraela przedstawiona jest zasada rządząca funkcjonowaniem jubileuszy i egzemplifikowana metoda ich działania.

Dlatego od czasu wejścia do ziemi, którą Bóg dał, Izrael zobowiązany był przykazaniem do liczenia siedem razy siedem lat dających okres czterdziestu dziewięciu lat. Następny, pięćdziesiąty, miał być rokiem świętym, w którym miała być proklamowana wolność w całym kraju. Miał to być rok jubileuszowy, rok szczególnego miłosierdzia, w którym praca nie miała być wykonywana a ziemia miała korzystać z zupełnego odpozyнку. Dlatego w taki sposób miał być uroczyste obchodzony każdy pięćdziesiąty rok, ponieważ w owym roku każdy odzyskiwał, cokolwiek utracił podczas poprzednich czterdziestu dziewięciu lat (3 Moj. 25:2, 8-13). Wszystko to było zamierzone, aby było typem i cieniem błogosławieństw restytucyjnych przygotowanych przez Boga dla całej ludzkości podczas wieku Tysiąclecia.

W typie podnosząc do kwadratu niższy okres wyrażony w określonych składnikach osiągnano następny wyższy okres i wprowadzano go w życie. Podobnie w antytypie – niższy okres powinien być podniesiony do kwadratu w określonych składnikach w celu osiągnięcia i wprowadzenia następnego wyższego okresu. Na przykład, w typie, aby dojść do dnia jubileuszowych podnoszono do kwadratu liczbę dni tygodnia otrzymując 49 dni ($7 \times 7 = 49$), co osiągało i wprowadzało pięćdziesiąty dzień – Zielone Świątki (3 Moj. 23:15, 16). Podobnie liczba lat, liczba lat w tygodniu lat była podnoszona do kwadratu dając 49 lat i następny rok, pięćdziesiąty, był rokiem jubileuszowym (3 Moj. 25:8, 10; zobacz również B 198, 199; Ter. Pr. '71, 43; P '37, str. 147).

Izrael celebrował ostatni typiczny rok jubileuszowy od października 627 roku p.n.e. do października 626 roku p.n.e. Dlatego następny donioślejszy okres, cykl antytypiczny, rozpoczął się w tym samym czasie, ponieważ inaczej typ nie mógłby ustać (Mat. 5:18; E 7, str. 332, u góry). Najwyższym w typie był

cykl pięćdziesięcioletni od początku jednego jubileuszu do początku następnego. Zatem jego kwadrat prowadził, zgodnie z wyżej wspomnianą zasadą, do Wielkiego Jubileuszu Ziemi o długości tysiąca lat i wprowadził go. Tym samym kwadrat pięćdziesięciu lat daje 2500 lat ($50 \times 50 = 2500$) a 2500 lat od października 627 roku p.n.e. sięga do października 1874 roku n.e. ($2500 - 626\frac{1}{4} = 1873\frac{3}{4}$), daty rozpoczynającej Wielki Jubileusz Ziemi, początek tysiącletniego dnia Drugiego Adama. Weźmy pod uwagę fakt, iż antytypiczny cykl 2500 lat jest tej samej długości, jak pierwszy człon tej paraleli, który koresponduje i jest zsynchronizowany z jej drugim członem – od października 627 roku p.n.e. do października 1874 roku n.e.

Apostoł w tym układzie symetrii czasowej porównuje (1 Piotra 3:20, 21), co jest interesujące i godne uwagi, zbawienie wierzących od zniszczenia śmiercią przez ich chrzest w Chrystusa ze zbawieniem Noego i jego rodziny od zniszczenia w wodach potopu przez ich wejście do arki. Arka jest „typem na Chrystusa i Jego moc do ponownego napełnienia ziemi i zreorganizowania społeczeństwa” (A 368, 369; E 5, 62). A od początku potopu, od listopada 2472 roku p.n.e. do chrztu naszego Pana i początku Jego służby w październiku-listopadzie 29 roku n.e., było dokładnie 2500 lat ($2500 - 2471\frac{2}{12} = 28\frac{10}{12}$). Tak więc, w odniesieniu do każdego członu tej paraleli równoległe wydarzenia wystąpiły 655 $\frac{1}{12}$ roku po jego rozpoczęciu ($3126\frac{3}{12} - 2471\frac{2}{12} = 655\frac{1}{12}$; $626\frac{3}{12} + 28\frac{10}{12} = 655\frac{1}{12}$).

Ostatni jubileusz Izraela rozpoczął się w październiku 627 roku p.n.e., jak to może być również widoczne z biblijnej chronologii zupełnie niezależnie od jakiegokolwiek układu symetrycznego. Izraelici opuścili Synaj i udali się do Faran (2 Moj. 12:6, 31; 4 Moj. 10:11) po upływie jednego roku, jednego miesiąca i pięciu dni od Wyjścia. Przybyli do Kades Barne w Faran kilka miesięcy później, skąd byli wysłani szpiedzy, którzy powrócili po czterdziestu dniach i złożyli sprawozdanie prawie półtora roku po opuszczeniu Egiptu przez Izraela (4 Moj. 13:2, 20, 21, 26). Następnego dnia zaczęła się wędrówka po pustyni (4 Moj. 14:25, 34), a po trzydziestu ośmiu latach przekroczyli potok Zared i około pięć dni później Arnon (4 Moj. 21:12, 13) oraz po blisko pięciu dalszych dniach rozpoczęły inwazję na ziemię, która miała należeć do nich na wschodzie od Jordanu (4 Moj. 21:23, 24; patrz Dodatek do drugiego tomu paruzijnego w Ter. Pr. '71, 32; P '37, str. 147).

Cykle jubileuszowe zaczęto liczyć (3 Moj. 25:2, 8) około jedenaście dni po trzydziestym ósmym roku (5 Moj. 2:14), to jest od rozpoczęcia inwazji i przejmowania w posiadanie ziemi po wschodniej stronie Jordanu. Dziesiąty dzień siódmego miesiąca był czasem rozpoczęcia roku jubileuszowego. Dlatego jest rozsądnym przyjęcie, że te trzydzieści osiem lat, spędzone na wędrówce od Kades Barne do przekroczenia potoku Zared, zaczęły się w koń-

cu szóstego miesiąca drugiego roku po Wyjściu. Wejście więc do ziemi nastąpiło około jedenastego dnia siódmego miesiąca czterdziestego roku religijnego, ponieważ Wyjście nastąpiło piętnastego dnia pierwszego miesiąca roku religijnego. Stąd pierwszy cykl jubileuszowy zaczął się $39\frac{1}{2}$, roku ($1\frac{6}{12} + 38 = 39\frac{6}{12}$) po Wyjściu, w październiku 1576 roku p.n.e. Ponieważ Wyjście odbyło się w kwietniu 1615 roku p.n.e., to $39\frac{6}{12}$ roku później doprowadza do października 1576 roku p.n.e. ($1614\frac{9}{12} - 39\frac{6}{12} = 1575\frac{3}{12}$).

Izraelici jako naród dostali się do niewoli w październiku 607 roku p.n.e. i praktycznie nie mogli potem święcić typicznych jubileuszy. Długość czasu między październikiem 1576 roku p.n.e. i 607 roku p.n.e. wynosiła 969 lat ($1575\frac{1}{4} - 606\frac{1}{4} = 969$; lub inaczej, dodając $\frac{1}{2}$ roku, które upłynęło w podróży od Zared do Jordanu, $6\frac{1}{2}$ roku podziału ziemi, $448\frac{1}{2}$ roku okresu Sędziów i $513\frac{1}{2}$ roku okresu Królów – otrzymujemy łącznie 969 lat). Izraelici w ciągu 969 lat mogli święcić tylko 19 jubileuszy, ponieważ 19 okresów jubileuszowych stanowi 950 lat ($50 \times 19 = 950$), pozostaje reszta wynosząca 19 lat. A 950 lat po październiku 1576 roku p.n.e. doprowadza do października 626 roku p.n.e. ($1575\frac{1}{4} - 950 = 625\frac{1}{4}$), końca ostatniego typicznego roku jubileuszowego, który, oczywiście, rozpoczął się rok wcześniej w październiku 627 roku p.n.e. W ten sposób chronologia szczegółowo wskazuje, że ostatni rok jubileuszowy rozpoczął się w październiku 627 roku p.n.e., w czasowym punkcie spotkania się dwóch członów paraleli liczących po 2500 lat.

Dodając do liczby lat 19 jubileuszy obchodzonych w niedoskonały sposób, 950 lat ($19 \times 50 = 950$), liczbę lat w cyklach jubileuszowych, tj. 2499 lat ($51 \times 49 = 2499$), otrzymamy całkowitą liczbę lat 3449 ($950 + 2499$). Następnie odejmując liczbę lat stanowiącą okres od wejścia Izraela do ziemi w październiku 1576 roku p.n.e. do pierwszego stycznia pierwszego roku n.e. otrzymamy datę rozpoczęcia atypicznego Jubileuszu – październik 1874 rok n.e. ($3449 - 1575\frac{1}{4} = 1873\frac{3}{4}$ – w którym kończy się drugi człon 2500-letniej paraleli (porównaj B 214).

PARALELE O DŁUGOŚCI 1845 LAT

Obecnie będziemy rozpatrywać symetryczny układ czasowy opisany na rysunku nr 6 chronologii Edgara („Paralele żydowskiego dwujnasobu”). Układ ten wykazuje, że wiek Ewangelii przeznaczony dla Kościoła jest tej samej długości co wiek żydowski i pozwala jasno rozpoznać, iż w końcu wieku Ewangelii przypada właściwy czas obiecanego przez Boga powrotu łaski dla naturalnego Izraela (3 Moj. 26:44-46; Jer. 31:31-33; Ezech. 16:60-63; Rzym. 11:25-27). Zauważmy wprawdzie, że Wyjście, jak na to wskazuje prawdziwa chronologia biblijna, nastąpiło w kwietniu 1615 roku p.n.e. Było to 198 lat po śmierci Jakuba.

A więc zgodnie z tym wiek żydowski zaczął się w kwietniu 1813 roku p.n.e. ($1614\frac{3}{4} + 198 = 1812\frac{3}{4}$) i zakończył się jako pierwsza część „dwujnasobu” (Jer. 16:18) odrzuceniem naturalnego Izraela w kwietniu 33 roku n.e., dokładnie pięć dni przed ukrzyżowaniem Jezusa (Mat. 23:38; Zach. 9:9, 12; Mat. 21:1-9). Dlatego wiek żydowski był okresem 1845 lat ($1812\frac{9}{12} + 32\frac{3}{12} = 1845$).

W związku z tym rozważmy 70 tygodni „zamiarowanych” dla naturalnego Izraela (Dan. 9:24-27). Rozpoczęły się one w październiku 455 roku p.n.e., zaznaczonym przez wykonanie przez Nehemiasza polecenia Artakserksesa, wydanego w dwudziestym roku jego królowania (kwiecień 455 – kwiecień 454 p.n.e.), odbudowania murów Jerozolimy itd. (Neh. 6:15; 2:1-8; zobacz Dodatek do drugiego tomu paruzijnego w Ter. Pr. '71, 34). Początek tych 70 tygodni (lat; 490 literalnych lat) w październiku 455 roku p.n.e. nastąpił 1358 $\frac{1}{2}$ roku po śmierci Jakuba w kwietniu 1813 roku p.n.e. ($1812\frac{3}{4} - 454\frac{1}{4} = 1358\frac{1}{2}$). Koniec 69-go tygodnia (483 lata po październiku 455 roku p.n.e.) rozpoczął się „aż do Mesjasza wodza”, to znaczy, do czasu chrztu Jezusa w październiku 29 roku n.e. Wtedy zaczął się 70-ty tydzień ($483 - 454\frac{1}{4} = 28\frac{3}{4}$) i zakończył się w październiku 36 roku n.e. nawróceniem Korneliusza. Siedemdziesiąty tydzień (siedem lat) był ostatnim tygodniem specjalnej łaski dla Izraela, w którym narodowi temu, jako takiemu była dana ostateczna próba i w połowie tego tygodnia (kwiecień 33 rok n.e.) został odrzucony. Jednak wyłączna łaska przymierza dana była indywidualnie Żydom w drugiej połowie tygodnia od kwietnia 33 roku do października 36 roku n.e. (Dan. 9:27). Śmierć i zmartwychwstanie naszego Pana nastąpiły wśród wielkich zaburzeń społecznych i religijnych oraz po zdradzie Judasza. W związku z nią wiara uczniów wystawiona była na krzyżowe próby (Mat. 26:31).

Powyżej przedstawione miary czasu, gdy są zastosowane w równoległościach wieku Ewangelii, ujawniają, że dwudziesty rok Aswerusa, od kwietnia 455 roku do kwietnia 454 roku p.n.e., odnosi się do roku od kwietnia 1391 do kwietnia 1392 n.e., ponieważ okres 1358 $\frac{1}{2}$, od śmierci Jakuba w kwietniu 1813 roku p.n.e. do października 455 p.n.e., mierzony od punktu zwrotnego „dwujnasobu” w kwietniu 33 roku n.e., prowadzi do października 1391 roku n.e. ($32\frac{1}{4} + 1358\frac{1}{2} = 1390\frac{3}{4}$). I dokładnie jak zbudowanie murów Jerozolimy przez Nehemiasza w 455 roku p.n.e. zaznaczyło początek 70 tygodni, tak podobnie działalność Jana Husa wzmacniająca Kościół w 1391 roku n.e., w równoległym czasie 1845 lat później, wskazała na niego jako będącego antytypem Nehemiasza wieku Ewangelii (Można by omówić jeszcze wiele innych równoległości wieku Ewangelii, które są przedstawione na rysunku chronologicznym Edgara – porównaj E 9, str. 472 – lecz przejdziemy do niektórych innych odnoszących się do 1874 roku i dalszych).

Owe 483 lata (69 symbolicznych tygodni), gdy zastosowane od października 1391 roku n.e. wskazują na październik 1874 roku n.e. ($1390^{3/4} + 483 = 1873^{3/4}$), początek drugiego adwentu Jezusa. Siedem lat stanowiących paralelę 70-go tygodnia rozciągają się na okres od października 1874 roku do października 1881 roku n.e. Okres ten, chociaż był dla członków chrześcijaństwa ich ostatnim tygodniem specjalnej łaski, obfitował w najostrzejsze próby Kościoła. W kwietniu 1878 roku, w środku siedemdziesiątego tygodnia, rozpoczęło się przesiewanie przeciw okupowi (istotne zdradzenie Chrystusa), prowadzone przez p. Barboura (Łuk. 22:48; zobacz Dodatek do trzeciego tomu paruzynego w Ter. Pr. '76, 66); chrześcijaństwo nominalne (Babilon) zostało odrzucone spełniając równoległość odrzucenia Żydów (Obj. 3:15, 16; 18:2, 23); nastąpiło wzbudzenie śpiących świętych, odnoszące się w paraleli do zmartwychwstania Jezusa (Mat. 28:6) i zaczęło się ustanawianie (Dan. 2:44) Królestwa Chrystusowego poza zasłoną. Jednak i tu również specjalna łaska była przeznaczona dla indywidualnych chrześcijan należących do chrześcijaństwa aż do końca siedmiu lat w 1881 roku.

Rozpoczęcie i zakończenie paraleli 70-go tygodnia zostało wyraźnie zaznaczone, podobnie jak w przypadku jej duplikatu. Brat Russell rozpoznał w październiku 1874 roku, że w przeciwieństwie do powszechnie przyjętego poglądu, Jezus będzie niewidzialny w swym drugim adwencie. Naukę tę rozpowszechnił w broszurce „Cel i sposób powrotu naszego Pana” (Ter. Pr. '37, 22; '63, 48, par. 16). Po 1874 roku wielu utraciło swoje stanowisko w wysokim powołaniu z powodu surowości prób. Dlatego po październiku 1881 roku (gdy ustało ogólne powołanie) stały się konieczne specjalne powołania w celu obsadzenia opuszczonych stanowisk. Ponownie brat Russell został użyty przez Pana do podania Prawdy szczególnie przeznaczonej na ten czas, która została zawarta w broszurce „Pokarm dla myślących chrześcijan”. Poselstwo to wywołało przychylny oddźwięk u wielu osób znajdujących się poza nominalnym kościołem chrześcijańskim, podobnie jak Korneliusz i jego domownicy oraz inni przychylnie zareagowali na poselstwo Ewangelii 1845 lat przedtem.

A jak te paralele odnoszą się do sprawy przywrócenia Boskiej łaski naturalnemu Izraelowi? Izrael z powodu pogwałceń przymierza Zakonu popadł w częściową niełaskę już w czasie poprzedzającym pierwszy adwent, jak to zostało poświadczane przez rozpoczęcie 2520 letniego panowania pogan w 607 roku p.n.e., a więc ponad sześć stuleci wcześniej. Jednak Jezus w czasie swego triumfalnego wjazdu do Jerozolimy ogłosił fakt zaślepienia Izraela (Łuk. 19:42), który popadł w specjalną niełaskę i wówczas rozpoczął się jego „dwójnasób” niełaski (Jer. 16:18; Zach. 9:9, 12). Pokazywał On, że niełaska ta będzie trwać dokładnie tak długo jak 1845 lat łaski. Dlatego łaska powinna zacząć powracać do Izraela

po zakończeniu się 1845 lat „dwójnasobu” niełaski, jak to Bóg wskazał, że Izrael będzie pocieszony w końcu „czasu postanowionego dwójnasobu” jego niełaski (Izaj. 40:2, margines). Proroctwa te zostały wzmocnione oświadczeniem (Rzym. 11:25) Apostoła Pawła, iż częściowe zaślepienie Izraela będzie trwało „póki nie weźmie [wejście w członkostwo ciała Chrystusowego w tym życiu] zupełność pogan [pełna liczba duchowych wybrańców z pogan]”. To wejście do ciała Chrystusa pełnej liczby pogan miało (1) próbne wypełnienie, które nastąpiło do Wielkanocy 1878 roku i (2) ostateczne wypełnienie, dokonane do października 1914 roku, gdy powołana była dostateczna liczba braci, którzy mogliby okazać się wiernymi oraz dopełnić całą liczbę 144.000 i dlatego więcej osób nie zostało spłodzonych z Ducha.

Godnym uwagi jest fakt, zgodny z powyższym wywodem, iż w kwietniu 1878 roku, po raz pierwszy po odrzuceniu naturalnego Izraela w 33 roku n.e., pojawiły się dwa różne znaki powracającej łaski Bożej do Żydów: (1) Delitzsch rozpoczął przygotowania do rozpowszechniania swego hebrajskiego Nowego Testamentu (umożliwiając Żydom po raz pierwszy czytanie Ewangelii w ich własnym języku); (2) Zespół narodów europejskich zapoczątkował przygotowania do zwołania Berlińskiej Konferencji w czerwcu 1878 roku, której przewodniczył Disraeli, Żyd, kiedy to uchwalono wprowadzenie pewnych złagodzeń restrykcji dotyczących Żydów przebywających w Ziemi Świętej i innych powracających do niej. Delitzsch zapoczątkował generalne rozpowszechnianie hebrajskiego Nowego Testamentu w tym samym czasie, gdy Kongres Berliński podejmował swoją uchwałę.

Przywrócenie pełnej suwerenności Izraela nad większością Ziemi Świętej jest jawnym zamanifestowaniem, iż Boska łaska powróciła już do niego w dużym stopniu. Jednak są jeszcze tacy, jak „Świadkowie Jehowy”, którzy, chociaż twierdzą, iż są posłannikami Boga, zaprzeczają z naciskiem, aby autonomiczne osiedlanie się Izraela w Ziemi Świętej było oznaką Boskiej łaski. Powinni oni przeczytać z cichością i pokorą następujące wersety: 3 Moj. 26:40-45; Ps. 102:14-18; Izaj. 40:1, 2; Ezech. 16:60-63; Rzym. 11:25-27, które są jedynie częścią licznych wyjątków Pisma Świętego przepowiadających przywrócenie Izraela do łask. Jeśli oni przyjmują i wierzą w świadectwo takich ustępów jak Mat. 23:38; 3 Moj. 26:14-39; Ps. 69:23-26; Rzym. 11:9, 10 i 1 Tes. 2:16, które przepowiedziały niełaskę Izraela – na podstawie ich wypełnienia – to dlaczego na tej samej zasadzie dowodowej nie przyjmują i nie wierzą w serię poprzednich wersetów Pisma Świętego? Czy nie jest to wynik zaślepienia ich umysłów (2 Kor. 4:4)?

Wielkie zaślepienie i uprzedzenie spoczywające na Żydach do 1878 roku w odniesieniu do naszego Pana Jezusa w znacznym stopniu ustąpiło w wyniku bliższego zaznajomienia się z poselstwem Ewangelii. Rozpoznanie i uzna-

nie Pana przez nich jako ich Mesjasza jest jeszcze ograniczone do stosunkowo niewielkiej ich części. Jednak Żydzi powszechnie ogłaszają Go coraz szerzej jako swego największego Proroka. Na podstawie faktów mi znanych mogę powiedzieć, że Żydzi nie tylko czytają Nowy Testament, ale niektórzy czytali i czytają naszą literaturę Prawdy, inni bracia i ja osobiście dostarczałem ją zainteresowanym i wiem, iż ją czytają. Szczególnie byłem zadowolony dowiadując się z wrześniego (1967) *Bibie Standard*, że *Boski pian wieków* został przetłumaczony na język hebrajski przez jednego z naszych korespondentów w Izraelu, redaktora Mesjanistycznego Kwartalnika Hebrajskiego. Tak więc, fakty w sferze religijnej i świeckiej, dowodzą, iż „dwójnasób” Izraela – duplikat jego 1845 lat łaski – skończył się w 1878 roku.

Wierzę, iż mój cel w napisaniu tego listu obecnie został zupełnie spełniony. Z jednej strony, błędność nowej chronologii *Strażnicy* została pozytywnie udowodniona i twierdzenie, że jest ona prawdziwą chronologią biblijną wykazane jako nieprawdziwe. Z drugiej strony, dokładność i rzetelność chronologii biblijnej przedstawionej ludowi Bożemu przez brata Russella została w pełni wykazana, otrzymując pieczęć jako właśnie niezaprzeczalnie ta prawdziwa chronologia biblijna. Każde proroctwo Boga ma swój postanowiony czas na wypełnienie (Kazn. 3:1). Fakt, iż to, co było dane przez brata Russella, nakreśliła prorocze okresy z tak znamieną dokładnością, utwierdza w pewności, że stanowi prawdziwą chronologię Biblii. Prorocze zarysy, które dzięki niej zostały powyżej wielorako odsłonięte, zupełnie nie są eksponowane przy użyciu nowej chronologii *Strażnicy*, ponieważ w systemie *Strażnicy* pierwsze człony każdego z trzech czasowych układów syme-

trycznych, stosowanych powyżej jako paralele trwające 2520, 2500 i 1845 lat, zostały oddane błędnie z powodu niezgodności wynoszącej 103 lata a to w konsekwencji przesądza o jakiegokolwiek odpowiadającej sobie zależności dat między typicznymi i antytypicznymi wydarzeniami. Chronologiczne układy symetryczne również niezawodnie dowodzą, że wszystkie przez Boga z góry przeznaczone zamierzenia były i są wypełniane w zgodności z Jego cudownym planem wieków (Efez. 3:11, Diaglott). Dlatego, gdy „Świadkowie Jehowy” mówią, że Bóg nie ma planu, dowodzą przez to, iż nie są – bez względu na to kim by byli – prawdziwymi świadkami Jehowy!

Oczywista prawdziwość rzetelnej chronologii biblijnej również kompletnie obala wszelkie spekulacje ewolucjonistów odnośnie czasu pojawienia się człowieka, który został jasno pokazany że nie przekracza 61 stuleci (Nie znam ewolucjonisty, którego przypuszczenia byłyby mniejsze od 250.000 lat!); zarazem pokazuje to logicznie zupełną słabość teorii ewolucji w zastosowaniu do człowieka.

Patrząc w świetle faktów, jak pokazano powyżej, dostrzegamy cudowną prawdziwość oświadczenia: „iż Najwyższy panuje nad królestwem ludzkim” (Dan. 4:17)! Prorocza chronologia w ujęciu przedstawionym przez brata Russella i brata Johnso- na, przyniosła mi pierwszy wyraźny promień niebiańskiego światła; dlatego z sercem przepelnionym wdzięcznością świadczę o tym zarysie Prawdy. Niech Bóg będzie sławiony za siłę i podporę, których Prawda dostarcza w prawdziwej wierze! Z gorącą chrześcijańską miłością,

Wasz brat i sługa, Errol Robertson.

P '70, 23.

ŻNIWO W PROROCTWIE

Izajasz 52:1-12

[w PT '86, str. 3 zamieszczono zdanie: Przedrukowano z Present Truths, marzec i kwiecień 1950].

ZACYTOWANE wersety dają nam piękny opis Głównych zarysów zęcia, poselstwo paruzji. Przedstawiają szczególnie poselstwo zęcia, które było głoszone przez wierny lud Boży począwszy od 1874 roku.

Wersety 1 i 2 prezentują pewne zarysy zniwa. Wezwanie do obudzenia się nasuwa myśl, że ktoś spał. Proroctwo to jest prawdziwe (gdyż Bóg nie daje fałszywych prorocstw), ponieważ wierny lud Boży zasypiał w niektórych latach poprzedzających rok 1874. Przedstawia to typ śpiącego Eliasza (1 Król. 19:5-8; zobacz Tr. Pr. '68, 56). W Ter. Pr. wyjaśniającej ten typ pokazaliśmy, iż pierwsze obudzenie nastąpiło w czasie ruchu Millera (1829-1844), lecz bracia w owym ruchu (klasa Eliasza, Małuczkie Stadko),

doznając zawodu w 1844 roku, ponownie zasnęli. Drugie budzenie nastąpiło w 1874 roku przez poselstwo zniwa, które było głoszone wówczas, jak to pokazuje werset 1. Syjon, tutaj wymieniony, odnosi się do prawdziwego Kościoła; Jeruzalem również odnosi się do niego, lecz z innego punktu widzenia. Syjon (*słoneczny*) odnosi się do niego w znaczeniu światłości świata (Mat. 5:14), natomiast Jeruzalem (*podstawa pokoju*), miasto święte, odnosi się do niego w sensie religijnego rządu, na przykład, Babilon był i jest symbolicznym rządem religijnym, chociaż nie Boskim w obecnym czasie.

Spanie nasuwa myśl o nocnej porze. Biblia wzmiankuje o wielu nocach, na przykład, o okresie panowania grzechu, również o epifa-

nii lub czasie ucisku, oświetlanych symbolicznym księżycem, w odróżnieniu od dnia paruzji oświetlanego symbolicznym słońcem. Innym okresem, który niekiedy jest nazwany dniem a niekiedy nocą, jest czas końca [Dan. 11:35 i 12:9, BG, nazywa ten okres *czasem zamierzonym* – przypis tłumacza], trwający od powrotu Napoleona do Francji w październiku 1799 roku do roku 1954.

[Noc z przypowieści o pannach jest czasem końca, w jego ograniczonym znaczeniu, kończącym się w październiku 1954 roku. Inaczej niż noc przypowieści czas końca zachodzi na okres bazylei (Królestwo) przez pewną część po październiku 1954 roku, obecnie nie wiemy przez ile lat (zobacz P. '74, 38)]. Okres ten czasami nazywany jest dniem przygotowania Jehowy.

To co następuje udowodni, że jest o nim w Biblii mowa jako o nocy: nasz Pan, gdy był w ciele, i Jego uczniowie nie znali dnia ani godziny Jego drugiego adwentu, lecz wiedzieli z Dan. 12:1, iż to nastąpi kiedyś w ciągu czasu końca. Wyrażenie tego czasu u Dan. 12:1 nie odnosi się do daty obalenia Napoleona podanego w poprzednim wersecie, lecz do ogólnego okresu, do którego części przypisane są różne czynności Napoleona. Tak więc, uczniowie wiedzieli o okresie (czasie końca), w którym rozpocznie się drugi adwent Jezusa, lecz dokładnie nie wiedzieli, kiedy się rozpocznie, jak długo będzie trwał ani kiedy On w nim przyjdzie. Dlatego, gdy u Marka 13:35 itd. Pan powiedział, iż oni nie wiedzieli czy On przyjdzie wieczorem (o godzinie 18), czy o północy, czy podczas piania koguta (o godzinie 3), czy rano (o godzinie 6), nie mógł przez słowo noc użyte w tekście odnosić się do nocy wieku Ewangelii, ponieważ jej godzina 6 była w czasie Jego chrztu w Jordanie, trzy i pół roku wcześniej od momentu wypowiedzenia tych słów. Pan i uczniowie wiedzieli, iż On nie będzie mógł przyjść rano, lecz dopiero około końca owej nocy, w jakimś momencie podczas czasu końca, który musi być ową symboliczną nocą z tego wersetu. To czego oni nie wiedzieli miało nastąpić właśnie wtedy, gdy podczas owej nocy (czas końca) rozpocznie się drugi adwent Jezusa.

Noc wymieniona w Ewangelii Łukasza 17: 34 nie może odnosić się do epifanii, ponieważ żęcie było paruzyjną pracą. Owa noc musiała więc w swej części rozciągać się na paruzję, która nigdy nie jest nazywana nocą, gdy występuje tylko sama. Dlatego noc u Łuk. 17:34 musi być czasem końca. Napomnienie do czujności dane w Ewangelii Marka 13:35-37 było dane, jak tego dowodzi porównanie z Ewangelią Mateusza 24:42-44, przed daniem przypowieści o dziesięciu pannach (Mat. 25:1-12). Dlatego do czasu tego oświadczenia uczniowie nie słyszeli żadnej wzmianki odnośnie owej nocy, w której Pan będzie obecny. Ponadto jest to nader wątpliwe czy oni utożsamiali tę noc z nocą z przypowieści.

Na podstawie tej przypowieści możemy zauważyć, że Jezus, chociaż nie wiedział które-

go dnia i o której godzinie nastąpi Jego drugi adwent wiedział jednak, że stanie się to przed północą – w połowie czasu końca, ponieważ powiedział, że wówczas Jego obecność będzie rozpoznana jako fakt już wcześniej dokonany – „Oto oblubieniec; wyjdźcie przeciwko niemu”. Wyraz „Tedy” w przypowieści, podobnie jak „*Tego czasu*” w prorocztwie Daniela 12:1 nie odnosi się do szczególnego czasu poprzedniego wersetu, lecz do okresu omawianego u Mat. 24:14-51, czasu końca.

Przekład czasownika „wynijdźcie”, który występuje u Mat. 25:1 w innym czasie i właściwie został oddany *wyszły*, w czasie przeszłym od bezokolicznika *wyść*, zawiera w sobie myśl, iż ktoś mógłby znajdować się na zewnątrz jakiegoś miejsca, w którym przebywają zaproszone osoby i z którego są proszone o wyjście do tych osób, które podnoszą krzyk. Rozumiemy, że zaproszeni w momencie początkowym, gdy „stał się krzyk” stanowili zarodek oczyszczonej Świątyni.

Niektórzy z zaproszonych, gdy powstał początkowy krzyk, znajdowali się w zawiedzionym ruchu drugiego adwentu; jedni byli w milenijnym ruchu brata Storrsa, drudzy w restytucyjnym ruchu brata Stetsona, inni członkami niesekciarskich zborów biblijnych podobnych do zboru w Allegheny, w którym był brat Russell, jeszcze inni byli w ruchu powstałym pod wpływem jego traktatu, „Cel i sposób powrotu naszego Pana” itd. Wszyscy oni byli poza Babilonem i stanowili zarodek odłączonej i oczyszczonej Świątyni. Byli oni wzywani z tych właśnie ruchów aż do Wielkanocy 1878 roku, gdy „krzyk” zaczęto kierować do świętych, aby wyszli z Babilonu.

Oczywiście, ci pierwsi wydający „krzyk” musieli poczynić wstępne badania, aby upewnić się, czy mają podstawy, zanim będą mogli wydać okrzyk, „Oto oblubieniec”. Ta przygotowawcza praca zaczęła się krótko przed styczniem 1876 roku, gdy brat Keith z Danwill, N. Y. (Reprints 188, ak. 5) zaczął zastanawiać się, czy Jezus nie jest niewidzialnie obecny. Z pytaniem tym zwrócił się do brata Barboura, który w połowie przekonany, napisał o tym w 1876 roku, w styczniowym wydaniu *The Herald of the Morning* [(Z '16, 171, par. 4) *Zwiastun Poranku*]. To pobudziło brata Russella do zbadania tego przedmiotu i do jesieni 1876 roku był co do tego całkowicie przekonany. Pozostał w Filadelfii do zakończenia Wystawy Stulecia w dniu 10 listopada 1876 roku, aby zlikwidować swoje stoisko prowadzone z tej okazji. Następnie powrócił do Pittsburga i Allegheny, gdzie zreorganizował swoje przedsiębiorstwo (liczne magazyny), aby zyskać więcej czasu do pracy a następnie wyruszył w podróż pielgrzymką ogłaszając szczególnie obecność Pana.

WYDANIE KSIĄŻKI „TRZY ŚWIATY”

Książka, *Trzy Światy*, została opublikowana w kwietniu 1877 roku. Tak więc studia przy-

gotowawcze, wykłady i książka do ogłaszania poselstwa, zostały skompletowane w kwietniu 1877 roku. W ten sposób prospektywni posłannicy zostali wyposażeni w potrzebną wiedzę, wykłady i literaturę do ogłoszenia obecności Pana. Bracia Russell i Barbour, jednocześnie z rozpoczęciem sprzedaży wymienionej książki, będącej jednym ze środków służących do opłacania wydatków, bezzwłocznie wystąpili z wykładami kładąc nacisk na cel, sposób i czas powrotu Pana. Równocześnie z rozpowszechnieniem owej książki wiosną 1877 roku, szczególnie pewnych jej części oraz z rozpoczęciem pracy wspomnianego wykładania, podniósł się „krzyk”, „Oto oblubieniec” – właśnie o północy. Było to dokładnie w środku czasu końca – od października 1799 roku do października 1954 roku, trwającego 155 lat, których połowa wynosząc 77¹/₂ roku wyznaczyła dokładnie wiosną 1877 roku.

Wiosną 1877 roku rozpoczęła się „ożywiona kampania”, „postanowiona” poprzedniej jesieni (Z'16, 174, ak. 11). Kampania ta rozpoczęła, nie pracę żniwa, która zaczęła się dwa i pół roku wcześniej, lecz ofensywny, żywy, pełen wigoru zarys pracy Pana na temat drugiego adwentu w czasie końca, ponieważ praca ta wzbudziła na nowo zainteresowanie drugim adwentem i jego pracą w czasie przepowiedzianym proroco: „Zachowaj [ożyw – KJV] sprawę twoją w *pośrodku lat*” (Abak. 3:2), to znaczy w środku czasu końca, w kwietniu 1877 roku, o północy, jak to określa przypowieść o dziesięciu pannach.

Noc implikowana w wersecie 1 naszego tekstu jest tą samą, o której mówi przypowieść. Poselstwo, „Ocuć się, ocuć się”, zaczęło się na nowo w tym samym czasie, w którym „stał się krzyk” z przypowieści. Kościołowi powiedziano, „oblecz się w moc twoją”. Siłą, mocą Boga w Jego ludzie jest Prawda i lud Boży jest tutaj napominany, aby ją włożył na siebie, to znaczy, aby ją studiował w zarysach paruzyjnych. Piękne szaty przedstawiają łaski, w które lud Boży powinien się ubrać, jak to Apostoł Paweł mówi do Kol. 3:12, „Przeżoż przyobleczcie jako wybrani Boży, święci, i umiłowani, wnętrzości miłosierdzia, dobrotliwość, pokorę, cichość, cierpliwość”.

Mamy tu do rozważenia cenny zestaw myślowy. Łaski rozwijamy przy pomocy Prawdy. W rzeczywistości w tym celu jest ona nam dana. Nieobrzezanymi i nieczystymi w tym wersecie są, odpowiednio, usprawiedliwieni, lecz nie poświęceni i osoby nawet nieusprawiedliwione. Klasy te podczas wieku Ewangelii mieszały się z Maluczkiem Stadkiem zgodnie z przepowiednią naszego Pana, daną w przypowieści o pszenicy i kąkolu (Mat. 13:24-30, 37-39). Pole pszeniczne stało się polem kąkolowym. Jednak w czasie żniwa przyszło rozdzielenie tych klas, podobnie jak to daje nam pod uwagę ten werset, „Albowiem nie natrze na cię [nie wejdzie do ciebie (KJV) – przypis tłumacza] nieobrzezany i nieczysty”. Tylko Maluczkie Stadko mogło ocenić poselstwo żni-

wa, natomiast inne klasy były pozostawione w ciemności. One gnębiły i uciskały lud Boży w przeszłości i również w czasie żniwa.

LUD BOŻY SMUCIŁ SIĘ

Proch w symbolach biblijnych przedstawia smutek (Obj. 18:19) lub błąd. Lud Boży z pewnością przeżywał smutek w Babilonie. Psalm 137:1-6 pokazuje to: werset pierwszy mówi, iż lud Boży siedział obok nauk wielkiego Babilonu i przeżywał boleść rozmyślając o ludzie Bożym żyjącym w żniwie żydowskim (1). Pozwolił wodzom (wierzby) o ziemskich skłonnościach w wielkim Babilonie objąć w urzędowe posiadanie Stary i Nowy Testament (2). Jego zwycięzcy domagali się od niego głoszenia poselstwa Prawdy. Nawet jego niszczyciele żądali, aby radośnie ogłaszał nauki z czasu żęcia żniwa żydowskiego (3). Jak mógł on jednak głosić te prawdy w obcej sferze nauczania i ducha (4)? Pomimo to ślubował, iż nie zapomni sfery panowania Jezusa nad swoim ludem; raczej wolałby zapomnieć o swojej głównej mocy i pracy, niż zapomnieć o sferze panowania Jezusa (5); i wolałby być niemym, gdyby nie mógł przełożyć sfery panowania Jezusa nad swoją największą radość (6). Z tego widzimy, że lud Boży nie mógł śpiewać (ogłaszać pieśni Mojżesza i Baranka) będąc w Babilonie, raczej smucił się i przeżywał boleść.

Proch przedstawia również błąd a otrząśnięcie się z niego (w. 2) uwolnienie się od niego i od różnych innych posiadanych wad. Członkowie ludu Bożego byli zachęceni do powstania i odejścia od strumieni Babilonu, przyjscia do stołu Jezusa, aby przy nim usiąść i być przez Niego obsługiwany (powstań, siądź). Obj. 3:20 podaje nam tę myśl, „Oto stoję u drzwi i kołaczę; jeźliby kto usłyszał głos mój, i otworzył drzwi, wnijdę do niego, i będę z nim wieczerzał, a on ze mną”. Jak wiernie została wypełniona ta obietnica! Bo kto z nas nie był hojnie błogosławionym, zasiadając przy obficie zastawionym stole, który Pan zastał Prawdą paruzijną?

„Okowy szyi” przedstawiają niewolę w nominalnym kościele, w której lud Boży był zniewolony aż do czasu żniwa. Błędy wiązały go w nim. Nauki o wiecznych mękach, świadomości umarłych, nieśmiertelności duszy itd. wiązały wielu z ludu Bożego. Ilu z nas znajdowało się w tej niewoli! Lecz niech będzie chwała Bogu za wyzwolenie nas z niej przez zlanie nas deszczem błogosławieństw Prawdy paruzyjnej!

Lud Boży sprzedał się za nic (w. 3), to znaczy, nie otrzymał żadnej korzyści za słuzenie teorii wiecznych mąk, będąc w nominalnym kościele, przeciwnie poniósł wiele szkód. Owe sprzedawanie się zaczęło się, gdy wielka „tajemnica nieprawości” stopniowo korumpowała Prawdę we wczesnych stuleciach wieku Ewangelii i kontynuowała tę działalność w „ciemnych wiekach” włączając rozwijające się nie-

wolnictwo. Różne ruchy reformacyjne wносиły trochę wolności. Jednak lud Boży uwolnił się od wielkich błędów dopiero w żniwie tego wieku. Ale Bóg zobowiązuje się w tym wersecie odkupić go i to bez pieniędzy (przełożenie bez pieniędzy odkupienia będziecie). To odkupywanie dokonuje się przez Prawdę. Lud Boży był sprzedawany za błąd, który jest niczym (bezdenną przepaścią, Obj. 20:3), a Prawdą został odkupiony. To odkupywanie było realizowane podczas paruzji i trwało krótko w porównaniu z procesem sprzedawania w niewolę błędu przez cały wiek.

*Wy, których sprzedano za nic,
Których dziedzictwo zostało stracone,
Bierzcie z powrotem nie płacąc za nie,
Bowiem przez Pana jest zapłacone!*

W wersecie 4 dane nam są pod uwagę dwa zarysy opresji, w jakich znajdował się lud Boży. Pierwszym był ów doznawany w obecnym złym świecie, symbolicznym Egipcie. Lud Boży był również uciskany przez symboliczny Babilon (Asyria jest jego drugą nazwą) podczas wielu stuleci. Naprawdę był uciskany bez powodu. Był on, podobnie do jego Mistrza, nienawidzony, prześladowany, i poczytywany jako owca przeznaczona na zabicie, szczególnie przez pogan i papieski Rzym.

Werset 5 kieruje naszą uwagę na zmianę w postawie Jehowy w czasie żniwa. Podczas tego wieku pozwolił On na opresję, lecz wraz ze żniwem przychodzi wyzwolenie z niewoli. Lud Boży nie musi być dłużej deptany i przebywać w niewoli błędów papieżstwa oraz sekt protestanckich, szczególnie teorii wiecznych mąk. Władcy, którzy aż do żniwa panowali nad nim (różni świeccy i religijni władcy, inkwizytorzy itd.) przywodzili go symbolicznie do wzdychania. Jego członkowie byli ogłaszani heretykami i musieli cierpieć i znosić okrutne

karania z rąk przedstawicieli różnych sekt i władz cywilnych.

Szatan użył szczególnie trzech wielkich błędów (wiecznych mąk, nieśmiertelności duszy i świadomości umarłych) do uciskania ludu Bożego, na przykład, wielu z nas poprzednio doznawało przez te doktryny bolesnych przeżyć i utrapień! Nie mogliśmy zrozumieć jak Bóg mógłby karać ogromną większość rodzaju ludzkiego na jakimś rzeczywistym miejscu ogniem i siarką. Nasze serca pragnęły Go kochać a jednak nie mogliśmy zrozumieć jak miały być zharmonizowane Jego Miłość ze Sprawiedliwością. Boskie imię tu podane przedstawia Boski charakter. Zapewne Jego imię było bluźnione w tym wieku aż do żniwa. Szatan zniesławiał, oczerniał i karykutował charakter naszego Boga, aby większość rodzaju ludzkiego uwierzyła, iż jest prawie pozbawiony miłości i w rzeczywistości gorzej od tysiąca diabłów.

Podczas ciemnych wieków niektórzy zwiedzeni słudzy szatana prześladowali i torturowali członków wiernego ludu Bożego, których nazywali heretykami, oraz uczyli, że tak postępując byli podobni do Boga i wykonywali Jego służbę. Rozumowali, że, jeśli Bóg będzie karał heretyków w jakiś sposób przez całą wieczność, w rzeczywistości oni okazywali im uprzejmość prześladowując ich jedynie przez krótki czas i w ten sposób powstrzymując przed pójściem na wieczne męki.

W starożytności służył bogu Molochowi kładąc niemowlęta na wgięciu jego rozpalonych do czerwoności metalowych ramion, wewnątrz pustych i od środka rozpalanych. Niemowlęta pozostawiano, aby umarły w celu rzekomego uspokojenia tego boga. Biblia opisuje go jako obrazującego doktrynę wiecznych mąk, która twierdzi, iż Bóg przekazuje nie wybrane niemowlęta na wieczne tortury, przez to widzimy jak Boskie imię było zniesławiane i karykaturalnie przedstawiane przez szatana. (c.d.n.)

TERAŹNIEJSZA PRAWDA I ZWIASTUN CHRYSZTUSOWEJ EPIFANII

Niezależny Miesięcznik Religijny
Wydawany przez Świecki Ruch Misyjny „Epifania”

Czasopismo to wolne od wpływu jakichkolwiek wyznań, organizacji i wierzeń ludzkich broni Prawdy paruzyjnej, udzielonej przez Pana za pośrednictwem „onego Sługi”, jako podstawy wszelkiego dalszego rozwoju Prawdy; broni zarządzeń, statutu i testamentu, udzielonych przez Pana za pośrednictwem „onego Sługi”; oraz przedstawia i broni rozwijającą się Prawdę epifaniczno-bazylejską będącą pokarmem na czasie dla ludu Pańskiego, udzielanego według Jego woli. Zamówienia przez

wpłaty prosimy kierować pod adresem: Świecki Ruch Misyjny „Epifania”, Zarząd Główny, I Oddział Miejski PKO w Poznaniu, numer konta 63513-58391-136. Prenumerata roczna za numery parzyste wynosi – 150 zł i za numery nieparzyste – 150 zł, łącznie za wszystkie numery (12) – 300 zł. Cena pojedynczego numeru – 25 zł. Członkowie i sympatycy Ruchu nie będący w stanie opłacić prenumeraty mogą otrzymać niniejsze czasopismo bezpłatnie we właściwych zborach.